

opusdei.org

"No som els primers de la classe"

Entrevista de l'especialista en informació religiosa del diari italià "La Repubblica", Marco Politi, al prelat de l'Opus Dei.

15/02/2002

Marco Politi

La Repubblica (febrer 2002)

-Mons. Echevarría, ha arribat el gran moment per a l'Opus Dei: d'aquí a poc temps, el fundador pujarà als altars.

-Quan això s'esdevingui, voldrà dir que l'Església reconeix definitivament la santedat d'un home que ha assolit la plenitud de la caritat, la unió perfecta amb Déu. La santedat cristiana consisteix en la capacitat d'estimar Déu sobre totes les coses, i de transmetre aquest amor als altres. Li asseguro que el beat Josepmaria tenia un cor gran de debò, amb capacitat de sofrir i d'alegrar-se amb tothom que patia o gaudia: tant si era una nació sencera, com un grup de persones, un amic o un desconegut.

-Escrivà tenia un caràcter difícil, mal geni, segons diuen alguns...

-Jo no crec que es pugui dir així, per bé que a ell no li feia vergonya reconèixer que tenia un caràcter fort. I se'n va servir nostre Senyor per aconseguir, mitjançant la seva ferma d'esperit, que l'Opus Dei

s'obrís camí al món, a l'Església, a tot arreu. Sabia dir les coses de dret, a vegades amb energia, però sense ofendre. I si s'adonava que s'havia equivocat, demanava perdó de seguida.

-L'Opus Dei ha fet molt camí: més de 80.000 membres arreu del món, prop de 2.000 sacerdots i diaques, tantes iniciatives en els diversos continents. Vostè què li diria a un jove d'avui, per animar-lo a entrar-hi?

-Abans de res, jo no l'animaria a entrar a l'Opus Dei, perquè per seguir nostre Senyor dins l'Obra hi ha una primera condició: la llibertat del dia a dia. Cal fer el que Déu vol, i contestar-li: ho faig perquè em dóna la gana. Jo només aconsellaria: para atenció a la veu de nostre Senyor i fes el que et demani.

-I si algú vol sortir-se'n, de l'Opus Dei? No hi ha cap mena de pressió?

-Cap. De cap manera.

-Doncs hi va haver episodis desagradables, en el passat...

-No, mai. Les portes sempre són obertes per a qui en vulgui sortir, i ajustades per als qui hi volen entrar. Ara bé, si vostè és un pare de família i el seu fill vol prendre un camí que considera equivocat, ¿el deixarà marxar sense fer res, li permetrà que segueixi els seus capricis sense dir-li res? No, almenys li donarà un consell. Doncs aquesta és l'única coacció, de pare, de germà. Els diem: pots fer el que vulguis, però pensa-ho bé, abans, perquè estàs jugant amb una qüestió vital.

-Durant molt temps els han plogut crítiques, dient que fan un proselitisme excessiu, també amb menors d'edat, o bé coacció psicològica per confessar-se només amb capellans de l'Opus Dei.

-Francament, em sembla que les crítiques que diu, que d'altra banda no s'han demostrat mai, són d'una altra època. Pel que fa a l'obligació de confessar-se, li haig de dir que no és veritat. Una disposició com aquesta aniria contra la llibertat que l'Església reconeix a tots els cristians. Ara, em sembla ben lògic i normal que els fidels de la prelatura s'estimin més confessar-se amb un sacerdot que els pot ajudar més bé, perquè viu el mateix esperit que ells. No obstant això, tothom té sempre llibertat absoluta per confessar-se amb qualsevol sacerdot catòlic.

-No accepta cap crítica? Fins i tot el Papa diu 'mea culpa'.

-Sí, accepto que som imperfectes, que tots ens hem de corregir, que tots hem de fer examen de consciència per ser més bons fills de Déu. I vull remarcar que no ens

sentim els primers de la classe. Sabem que som pobra gent, que hem d'aprendre dels altres, i mirem d'actuar amb responsabilitat, amb l'ajut de la gràcia, procurant fer ben feta la nostra feina, vivint bé la vida familiar i les obligacions socials.

-A prop dels setanta-cinc anys de la fundació, on pensa que radica la vitalitat particular de l'Obra?

-La nostra missió específica no és fer tasques apostòliques determinades, sinó engrescar homes i dones de totes les condicions socials, que fan feines de tota mena, a santificar la seva vida, a contribuir d'aquesta manera a fer palesos els valors universals de l'Evangelí. Hi ha centres nostres en més de seixanta països: els més recents, a Sud-àfrica, Kazakhstan i el Líban. A tot arreu els fidels de la prelatura

miren de viure com cristians sincers, fent un intens apostolat d'amistat i de confiança, com deia el nostre fundador, en el propi ambient familiar i professional. N'hi ha que, a més, d'acord amb les necessitats de la societat local, i sempre amb la col·laboració d'altres persones, molt sovint no catòliques, posen en marxa projectes de servei de tipus educatiu, sanitari, etc. No és un misteri per a ningú que el fundador va començar el seu apostolat entre els pobres i els malalts de Madrid.

-Com a home de fe, quins problemes li preocupen, sobretot?

-La pèrdua del sentit del fet sagrat al món. Deixar que les coses mundanes ens passin al davant.

-Com imagina l'Església del tercer mil·lenni? Amb quin tipus de Papa?

-L'Opus Dei no té una imatge pròpia de l'Església ni del papat. El Papa, sigui qui sigui, fa la unitat de l'Església, guiat per l'Esperit Sant. Jo puc imaginar-me l'Església del futur mirant alhora tant cap endavant com cap a les nostres arrels cristianes. Mirant Jesucrist i el món on vivim. En aquest sentit, penso que la paraula 'comunió', que el Papa fa servir sovint a la carta apostòlica 'Novo millennio ineunte', pot proporcionar una clau justa per analitzar tant els problemes de l'Església com la seva missió al món.

-Vostè va ser secretari personal d'Escrivà des del 1953 fins que es va morir. Com el recorda?

-Amb el que deia i el que escrivia, però sobretot amb l'exemple, em va ensenyar a viure l'ideal evangèlic amb plenitud, demostrant-me que no és una

utopia, ni una cosa exclusiva d'uns privilegiats, sinó una crida que s'adreça a tots els cristians; una invitació a viure l'Evangelí en tots els ambients, en totes les professions, perquè totes les feines poden convertir-se en ocasió d'una trobada amb Jesucrist.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/no-som-els-primers-de-la-classe/> (18/03/2026)